

– Nagyon rövid ideig szoptattalak. Fájtn. De ha erőt vettem volna magamon, biztosan nem apad el a tejem. És most nem sírnál.

Átöleltem anyut, és olyan erősen szorítottam, hogy felszisszent.

– Mit szeretnél a születésnapodra?

Lassan kigomboltam a köpenyét, és leguggoltam elé, arcomat az ölébe fúrtam. Nem tudom, hogyan kerültünk az ágyba. Szeretkeztünk, s elaludtunk egymás mellett.

Én tényleg azt hittem, hogy őt férfi már nem fogja szeretni.

Hányingerre ébredtem. Szerencsére anyu nem feküdt mellettem. Igyekeztem Mártára gondolni, arcának minden vonalát magam elé képzeltem, mintha szobrot formáznék az ujjaimmal: időztem a lágy íveken, orra hajlatán, szemöldöke kerülőútjain, fülének útvesztőjében, nyakának templomi hűvösét éreztem az ujjbegyemen, lehunytt szemhéja alatt nyugtalan szembogarának rezdüléseit.

Öklendezve térdeltem a vécékagyló előtt, de nem volt mit hánynom, émelyítő gyomorsavat köpködtem. Kivert a veríték, szédültem. Úgy éreztem, olyan mocskot kentem a lelkekre, a testemre, amit soha nem tudok már lemosni. Kitántorogtam a konyhába, jeget akartam enni, hátha az megnyugtatja a gyomromat. Anyu a széken ült keresztbe tett lábbal, hálóingben. Dohányzott, pedig már évekkorábban leszokott. Arca rideg volt, tekintete üres, gonoszságig közönyös. A magasba fújta a füstöt. Rám nézett.

– Jobban örültem volna, ha Gyurka teszi meg ezt.

Aczél Géza

(VISSZA)GALOPP

lírai utószinkron 12.

nem egy nagy was ist das – szólhatnának vissza kiürült arccal kemény rögök alól a régi piás haverok már hogy a két gyanútlan jámbornak gyötrelmes szülés után fia adatott egy rég bontásra ítélt szülőotthon szénporosra pingált vastag falai mögött ám hogy a szorongás fészkeből szívós hullámokban feselni kezdett a szárnyatlan öröm s a felelősség elemi földcsuszamlásából a bódult lélek magát fokozatosan kivonta fölemelkedve a férfikor egyre keményebben kötő párkányaira hetenként és naponta mikor már a sör leülő hajjai között is az újszülött angyal arca úszkált s lötytyintett a magány fejére minden ajtónyitás valami hintőporos áldott meleget csak azok tudhatják igazán miről dadogok kik nem fogtak még két puha kezét nem pötytyözte meg vállukat a visszabuggyanó tej penetráns kontúrból édes illatba billenő aromája kiknek tompa élete e telt tónusok hiányával árva s rálátnak a hátsó üres szobákra az ember persze nem él himnuszokban hol a magába zárt anya klausztróbiája robban hol vélt hivatása felé tesz tántorgó lépéseket a ház kissé komikus fura ura s már az első babamosolyok káprázatában kihül néha a vacsora lanyhulni kezdenek a föltilizált esték lassan peregni kezd a család vallásos áhítatáról a festék noha

mindkét oldalról süt az összetartozás affinitása s egymásba kulcsolva ejtjük kezeinket a párolgó babaágyra szemén már látom valami hiányzik egója törne tovább miként atyja nevelte aztán itt ez a szesz haverokkal körbesáncolt másik olykor a költészet hamis illúziója fűti nevezzük most már bátran annak a presszók mélyén kapart apró sorokat hisz kezdik lassan beszólni az évtizedes hiányokban fetrengő béna lapokat s nézi megütközve a cimbora hogy forog a neve az ezrével különbeknek sem volt egész életükben ilyen nyomtatott ünnepe ettől pedig későn hazafelé ha sok benne a lé bizony elméri magát szivárványos asszociációkban élve meg számos éjszakát vidékies bohém kalandot a boltíves patkányokkal átszótt albélet viszont maradjon mert széteső lényének itt van támasza – mindig menj haza mindig menj haza közben az apró kacagó szemek élesztgetik bennünk a szerelmeket nagy dacszövetség ha a szülék fürkésznek s az utolsó forint időknél előtte elgurul kótonyujjas öreg hölgyek között lottókat számolok számolatlanul hétvégeken olcsó vendéglőkben megebédelünk a főutcán a kocsitologatás a kellemünk s ha még korai is a vita ez majdnem amerika az élet az értelmiség alján olcsó hússal és szeszekkel már leélhető messze a temető kitaróan a diploma felé kocogunk szóval megvagyunk a lassú vonatokhoz képest mozgásban a család hónunk alatt a veknyi gyerekek ki-ki szüleihez hazajárt a srác olyan szép hogy mindenütt forognak utána dagad az ember keble nem csak lőrétől a mája s nem mereng így kell-e felnőttnek lenni megugorva egy évfolyammal nekem megspórolt időknél már a szigorlatokat kellett lefedezni s mérges gyulait idéző rettegett professzorom kapcsán egyszer csak benézett ablakomon kassák no a ló sem halt meg könnyebben mint magam izzadva róttam a futuro-expresszív kanyarokat kilazult tágas képeket tapasztott a lenyomott kamasz lázadása s mivel nem voltam apáca szórni kezdtem népem közé a modoros csípős gesztusokat értők és nem értők somolyoghattak nagyokat de már a talált zsinórmérték végén derengni kezdett egy befutható pálya melyen ugyan ízlésemhez képest nagyobb hőbörgések vannak szürreálisan elkent fejek kékülő magánya ám a kisreál tengerben csöppnyi hiányzó izgalom szépen kezdett bomladozni füsttel telt bárókban koszlódba a művészkedés első nagy stációja – az epigon valami kis csomósodási pontban megérintett a vidéki kulturális gépezet a világ e felesleges hasznáról nem tudtam még eleget a száraz pórusokon azonban beszivárogtak mozgástörvényei fölnyersült csatákban nagy modoros öregek előtt igyekeztem igazamat egálra menteni s úgy lázadni hogy ne lőjenek farba ezzel is rásegítve a tanult avantgárdra melynek jócskán híjával volt az alföldi nagy szikes ezért aztán egyszer bagarja majd mikes álarcát tetette rám a jóságos gondviselés az egyetem felé menekülve a roppant korpusz lett a végső menedék onnan nézve már megengedő sikeres diplomával nem törődve az izgága ifjú kommunistákkal kiknek lendületes csapatából nemrégén körülményesen és némi manírral kiléptem újra mondom miként úttörőéknél korábban nem érdem e tett mozgásában nem feszültek rendszerszagató indulatok a szimpla ok talán a masszából kiválás egyre zaklatottabb ingere így aztán hiába riasztott lapos nyomozók csőre töltött fegyvere eldugott szobák asztalán a zsarolható kolleginák előtt népszerűségem inkább egyre nőtt kezdtek mondogatni ez egy valóságos költő s bár a motyogásból nem lett áhított nyaralás se az asszonynak télen méltó felöltő az irodalmi szakma szentélyében becsült kellékesként ottragadva már-már önelégülten hunyorogtam a franciás park felől zuhogó napba kerülgettem a lexikon méretű bölcs tudósokat s mint éber ifjú ellestem tőlük sokat most kezdve igazából a bevégzett iskolát

két vitatható rím között indult bekeríteni a filozokodás melynek addig inkább verne őserdőkben lepkészkedő hibbant professzora volt kedvelt asszociális párja néhány kritikai böffenet után viszont már duplán úgy éreztem nem éltem hiába szinte sok ahogy szentimentális zöngemények mellett vagdalkozom s a gyengére sikeredett orosz bizonyítvány mellől a mezőny végéről fordítom a kozákokat a hazai szókészletből a kgst szellemében a száraz ragozáshoz mérve agglutináló nagy honi hangulatokat lapátolok miközben – talán ez csúnya szerénytelenség a váltakozó konstrukciók mentén először érteni vélem szakmám anyagát a nyelvet e riadalom már olyan etáp mivel senki sem feleselhet eldől a menetelés iránya megannyi gondom van persze a családra jólnevelten kötögetem a felmenőkkel rendszeresen a kötelező kompromisszumot s mint ködös időkben a lassú komp hajladozom a feszültségek partjai között csilla még most kanyarodik az utolsó évré felvillan szemünkben az áporodott kispolgárság föl vállalt reménye míg föl nem lendül a varsói szerződés rücskös ujjá svejkként naftalinos zubbonyba bújok újra

Turbuly Lilla

SAKKÓRA

Léptél, az óra lecsapva, vársz.
Meg kéne javítani végre.
Vagy csak képzelem, hogy az én
térfelemen gyorsabban ketyeg?
Különben meg, ha ezt akartad
hallani, tessék: külön időt
használunk. Fogy. Talán még
nem vészesen. Csak az a biztos,
hogy egyszerre nem működünk.

HÉT ÉS FÉL

Hét éve volt, hogy azt mondtam magamba'
(már egyetlen sejtem sem ugyanaz),
mi lenne, mondd, ha fél éved maradna,
egy utolsó tél, rövidke tavasz.